ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Пишіть до своєї сторінки з фабрик, з майнів, лісів, залізниць, фармів і від організацій. Пишіть з усіх усюдів і про все!

Сторінка Робітничих Кореспондентів

ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Поширюйте свою газету між робітниками й фармерами! Зробіть свою сторінку справжньою трибуною трудових мас!

БОРОТЬБА БЕЗРОБІТНИХ В БРЕНДОНІ.

Брендон, Ман.

Брендонська міська рада виказує таку байдужність до справи допомоги безробітним нежонатим, якої трудно знайти деінде.

Дві масові делегації і демонстрація безробітних на вулицях міста були результатом 68 тикетів на одноразову їду для нежонатих безробітних і обіцянки зі сторони міської ради отворити реґістрацію для нежонатих безробітних і прийти їм з допомогою. Та коли та обіцяна допомога прийшла, то показалося, що вона складалася з одного бохонця хліба на день для кожного безробітного і такою самою остане вона надалі.

Минулого четверга 68 безробітних нежонатих мусіли чекати цілих три години перед будинком міської ради, поки мейор міста надумався видати картки на їду і обіцяв постаратися о позволення, щоб безробітні могли переспати ту ніч на арені, де в зимі відбувається вистава. Робітники мусіли спати на дошках в цім будинку, а цілу ніч коло них стояв на варті поліцай і пильнував, щоб не було вогню. Кажуть, що поліцай дуже жалував за своїм зимовим плащем, отже це вказує, як мусіли терпіти безробітні від зимна не маючи відповідного одягу.

На другий день мало відбутися засідання міської ради, на якім треба було вирішити справу безробітних, але що не було кворуму членів міської ради, не можна було взяти цю справу під наради. На другий день було свято і тому не було ніякої надії на допомогу аж до понеділка.

Саля міської ради була переповнена безробітними, які відбули в ній свій мітінґ зараз таки потім, як члени міської ради закрили своє засідання. Безробітні рішили демонструвати вулицями бизнесової частини міста, оточити помешкання мейора і домагатися поживи і місця для спання для безробітних нежонатих робітників. В демонстрації взяло участь около 200 осіб. Коли вони прийшли перед помешкання мейора, їм сказано, що мейор находиться в будинку міської ради. Він повідомив секретаря через телефон, що нічого в цій справі не робиться. Тому, що був пізний час, рішено розійтися і зібратися на слідуючий день.

Чотири візити до міського будинку в справі праці для безробітних або повного утримання скінчилася тим, що безробітні одержали по бохонцеві хліба.

Товариство безробітних видало летючку, описуючи місцеву ситуацію і взиваючи тих робітників, що працюють, піддержати домагання безробітних в справі праці або повного удержання.

Можна надіятися, що на найблищім засіданні міської ради, на якім ніби то справа безробітних має бути обширно обговорена, буде велика громада людей.

Це є власне обставини серед яких живуть безробітні нежонаті робітники в Брендоні.

Багато з них не працювало ще від місяця листопада 1929 року.

Вони не одержували допомоги з ніяких жерел і зараз находяться у безвихіднім положені. Жонаті робітники мають першенство в одержанні робіт, яких однак є дуже мало.

Багато жонатих робітників все ще таки без праці.

Вони зі своїми родинами одержують міську допомогу, яка не рівняється навіть одному доларові на тиждень на одну особу. З такої допомоги не можна вижити.

Міська рада заявляє, що вона не має фондів, щоб дати допомогу безробітним нежонатим, або дати більшу запомогу для жонатих робітників. Вона каже, що навіть всім фамілійним робітникам не може дати запомоги.

Робітники Брендону!

Піддержуйте домагання безробітних в справі "праці або повного удержання".

Натисніть на домініяльний і провінціональний уряди, щоб вони прийшли на допомогу льокальним властям.

Постарайтеся, щоб ваші юнії ухвалили резолюцію з домаганням безплатної державної асекурації від безробіття.

Пишіть до послів з вашого округа так до провінціонального, як і до домініяльного парляментів.

Коли ви не маєте роботи, ставайте членами Товариства Безробітних у Брендоні.

Приходіть на мітінги Товариства Безробітних, які відбуваються в міській салі кожної середи в годині 8-ій вечером.

Товариство Безробітних в Брендон, Ман.

"ЩО РОБИТИ, ЯК ДАЛЬШЕ ТАК БУДЕ" — ЦЕ ПИТАННЯ БЕЗРОБІТНИХ ЗАРАЗ.

Ріджайна, Саск.

Як в кожнім місті так і робітників в Ріджайні охопило велике безробіття. Робітники ходять вулицями, та питають один одного або й самого себе: — Що робити, як дальше так буде?

Деякі носяться з думками, що як так буде дальше, то піде до фармера робити за харчі, інші, іміґранти, приїджають із фармів й розказують, що їх післало до фармера бюро іміґраційне у Вінніпеґу, а фармер сказав, що він самий шукає праці, та не може її найти.

Дженерал Мотор компанія вже починає потрохи давати відпустку на неограничений час, так що може потягнути до грудня, а то і дальше. Імперіял Ойл компанія також неприймає назад тих з відпусток, за яких наперед числять гроші властитель дому за рент, а шторник за харчовий товар. Фармері не беруть майже нічого, не будуть сіяти. Самі-ж безробітні громадами ходять з офісу до офісу, так що часами і буває важко поліцейському їх розганяти, а найгірше сіпіярському на станції. Отому поліцманові приходиться і з палкою, а як не може ради дати один то в двох розгонити безробітних з під офісів та брам заводів і фабрик.

І ходять так з дня на день, час минає, місяць май, вже й червень, а праці як немає, так і не буде. Ніччю, де хто може, там і спить, в кого долар є, тому ще і життя, а в кого немає, той падає будь-де. От і країна справді демократична: голодному можна впасти, де захоче, в ресторанті або в готели. Безробітний ослаблений падає і підчиняється усім, а дальше ним Дженерал Госпитал сушить собі голову, хто він, якої нації, відки походить тощо. Одначе й там хочуть заплати, хочби померший не пролежав і 24 години, як це було на 27 квітня цього року в Брендоні.

Ось такі явища бувають в місті Ріджайні, де провінціональний уряд має свій осідок. Парляментарні як і міські урядники неголодні. Вони сидять собі спокійно, нічого не бачуть, або не хочуть бачити, що безробітні не мають за що їсти і де переспати.

Бо-ж самі безробітні, без ріжниці національности, не дають чути, що хочуть жити, значить, хочуть праці або втримання на життя, то відки може знати про голодних сіті мейор або ґоверман?

Місто дає роботу, це правда, але скільки-ж там працює і поскільки вже роблять годин? Працюють по 11 до 13 годин денно, значить, кілька десяток працює довгі години, а інші нічого. Хто-ж цьому винен? Міський чи провінціональний уряд? Нічого подібного!

Винні лише самі робітники, а властиво безробітні, що не мають між собою солідарности та єдности, не хочуть зорґанізоватися в юнію безробітних, яка могла-б начислити приблизно кільканацять соток і була-б сила, тоді з нами і числились би.

Скликати мітінґ, вибрати з помежи себе комітет безробітних, що вміють постояти за робітниками, вийти всім безробітним на вулицю міста і демонструвати до ситі голу, а тоді й комітет як делеґація від такого-то числа беробітних піде до мейора міста домагатися праці або грошей на життя. Як це непоможе, до парляменту, ні хвилини не відпочивати, доки не осягнемо своїх домаганнів, тоді певно що поможе. Тільки треба всім взятися за орґанізовання юнії безробітних, не треба чекати, щоби з нас по одному забирали до шпиталю, або ждати на якусь ласку, поміч.

Зорґанізовані можуть мати свою кухню, хочби й для тих, котрі не мають грошей на життя, а таких є багато. Фонди на харчі колектувати по вулицях, шторах, навіть до урядових офісів треба заходити за вільними датками, вони працюють, то гроші в них є. І коли ми безробітні зорґанізуємося, то з нами мусять числитися і дадуть працю, або грошей на прожиток.

Отже не треба відкладати на осу, бо немає чого кращого сподіватися, ніякої опіки, ні ожидати жнив. Будьмо певні, що не заробимо, щоби мати чим зиму пережити, а літо скоро минає. Зараз ми лише ходимо та один одного питаємося, що робити, як дальше так буде?

Безробітний.

ВИЩИЙ ОСВІТНІЙ КУРС РОЗПОЧАВ ПРАЦЮ.

Вінніпег, Ман.

По резолюції 11 з'їзду ТУРФДім та 6 конвенції РЗТ, аби спільно відкрити в 1930 році ВОК в будинкові приюту РЗТ, метою якого є виховати політично і економічно грамотних працьовників: орґанізаторів, промовців, інструкторів та журналістів, ми, курсанти, з'їхавшись з цілої Канади, почали такий курс на 17 травня.

Праця наша розпочалась іспитом дотеперішнього стану знання курсантів. На іспитах були присутні представники центрів наших орґанізацій та редактори нашої преси від ЦВК ТУРФДім — т. Т. Пилипас та тов. Т. Кобзей від Гол. Заряду РЗТ т-ка М. Навізівська; редактори. — тов. Д. Лобай й М. Ленартович, Представники центрів наших орґанізацій, зазначивши значіння і мету ВОК, як він орґанізувався, в щирих словах привітали нас і побажали нам з найкращим успіхом побороти трудноші науки.

Того-ж дня ми приступили до орґанізованого життя, вибрали Шкільну Раду, а з часом всі потрібні комітети для провадження нашої праці в школі і поза школою.

На теперішнім ВОК налічуємо 20 товаришів.

Ми надіємось, що під керовництвом і навчанням т. Поповича, оправдаємо покладані надії канадійським боєвим робітництвом на цей ВОК і що, скінчивши науку, ми прикладемо всі свої сили та знання, будемо боротись з капіталістичним світом на побіду робітництва і бідняцького фармерства.

За курсантів,

А. Маньковський,
голова Шкільради.

НЕ ЗМЕНШУЄТЬСЯ БЕЗРОБІТТЯ В ЕДМОНТОНІ, А ЗРОСТАЄ.

Едмонтон, Алта.

Як нам відомо з минулих років, безробіття продовжається з року на рік. Від 1920 до 1930 років такого безробіття ще не було, яке воно є тепер по цілій Канаді, а зокрема в Едмонтоні. Попередних років було безробіття по більшій части зимовою порою. Минулого року було безробіття й те безробіття затягнулося на зиму.

Багато робітників переживали тяжкий час через зиму, але надії не тратили, думали, що прийде весна і вони дістануть роботу й наздогонять минулий рік. Минулих років все-ж таки робітники діставали деяку роботу в місті, а инші виїздили позамісто і заробляли хоч трохи грошей на втримання себе на другу зиму.

Цього року в місті роботів є мало і роботи дістати важко, виїхати поза місто немає де, бо всюди є безробіття. Минулих років залізнодорожні компанії брали на дороги до роботів, на секції, ґенки, будували нові дороги і там багато робітників робило, цього року того немає.

З міста робітники не виїздять, бо немає куди, а до міста приїздять ті робітники, що минулої осені й зими виїхали на фарми шукати якого заняття, щоби пережити зиму. Тепер ті робітники приїздять до міста і збільшують безробіття. Приїздять і такі робітники, що робили через зиму, а на весні лишили прогнані чи усунені з праці, і тепер находяться вони в лайні безробітних. Робітники ходять вулицями міста, шукаючи за працею. Одні ідуть в одну сторону, а другі в другу. Працю відшукати важко. Лайну безробітних збільшують і ті робітники, що приїздять з Европи й других країн світа.

В Едмонтоні є три емплоймент офіси, де робітники продають свою робочу силу. На котрий офіс не зайдуть, застають повно робітників, як у середині так і на дворі, де чекають на покупця, чи не прийде і не купить їхню робочу силу. Робітники під тими офісами вистоюють від ранку до вечера, доки не позамикають офісів. Інші робітники вганяють містом з одного кінця в другий, де чують, що робиться в тім місці якась робота. Деякі невеликі роботи почалися, але роботи дістати не можна.

Робітники ходять вулицями голодні, обдерті, зчорнілі від голоду, деякі вже по пару днів нічого не їдять. Поміж робітників йдуть усякі шахраї, ошукайці, представляють себе за форманів, босів, вмовляють, що вони робітників заберуть до роботи, але треба заплатити форманові, чи босові, бо інакше роботи не дістане.

Робітники вірять тим дурисвітам, дають по пять доларів, а то й більше, а ті форманії позбирають гроші і забіраються з міста, а робітники лишаються без грошей і роботи через свою несвідомість.

Вийшов я одного разу до міста, йду вулицею й дивлюся, а наперед мене стоїть яка сотня робітників. Коло їх зчинився гармідер, я приходжу близче до робітників і питаю, що сталося, що так багато зійшлося робітників. Відповідають мені робітники, що один форман писав на ґенок робітників і забрав по пять доларів і не відіслав робітників до роботи, тоді робітники злапали його й давай бити. Опісля, не знаю, чи вирвався він, чи пустили його робітники, а він став утікати, а робітники гнали за ним.

Робітники ходять вулицями і нарікають, проклинають, самі не знають кого. Не можуть відшукати, де є корінь лиха цему безробіттю. Одні говорять, що так бог дав, другі кажуть, що в Едмонтоні тому безробіття, бо робітники демонстрували, а пани не хочуть дати роботи. Є ще й багато таких робітників, що вірять в щось таке, чого не було і немає. Багато є ще таких робітників, що вони не інтересуються клясовою боротьбою і самі в ній не стоять. Підчас демонстрацій безробітних під проводом КПК, в той час як відбувався масовий мітінґ на Маркет Сквер, багато робітників в пул румах грали в кулі, а другі пили по готелях. А ще й такі є робітники, що на мітінґ прийдуть, але йти в демонстраційнім поході ніяк не хочуть, а стоять на рогах вулиць. Так довше бути не може. Ті, що бажають себе забезпечити від голодової смерти, мусять орґанізуватися в орґанізацію безробітних і спільно боротися проти пануючої кляси за працю або за повне утримання. А ті, що мають які-такі роботи, повинні орґанізуватися в трейдюнії, щоби можна спільно боротися за кращі умовини праці, за кращу заробітну платню. Пануюча кляса інакшими словами говорить зі зорґанізованими робітниками, бо вона бачить, що робітники мають силу, а як робітники розбиті, не зорґанізовані ходять кожний про себе, тоді пануюча кляса не звертає найменшої уваги на робітників. Ось чому усім робітникам треба йти в орґанізації.

Безробітний.

ПОЛЬСЬКА КОМУНА ІДЕ З АРҐЕНТИНИ НА УКРАЇНУ.

Редакція польської газети "Серп" одержала з Арґентини колективного листа від великої групи трудящих поляків, що за царату еміґрували з України до Арґентини. Еміґранти повідомляють, що вони утворили сільсько-господарську комуну і бажають повернути на Україну. Вони просять редакцію "Серпа" і центральну комісію нацменшостей допомогти їм дістати дозвіл українського уряду, щоб приїхати до УСРР. В складі комуни — виключно робітники, бідняки і наймити. Комуна гадає перед виїздом на Україну придбати трактори та інший сільсько-господарчий реманент.

Центральна комісія нацменшостей, що обговорила 26-го квітня прохання комуни, ухвалила порушити перед Наркомземом питання про приділення землі для польської комуни з Арґентини.

Є РОБІТНИЧА КООПЕРАТИВА В МІСЦИ, ТАК ЧОМУ НЕ ЙДЕТЕ ДО НЕЇ?

Савт Поркюпайн, Онт.

Ще багато є робітників, з між ними й українських, що коли говорити з ними про робітничу орґанізацію — то вони сейчас відповідають, що все це вони вже давно знають й що вони все й всюди готові життя своє віддати за робітничі справи, а деякі так і говорять, що коли-б скорше повстала "революція" то вони йдуть першими нищити панів й панський лад.

Та коли спитати — Коли ви так упадаєтеся за робітничими справами й готові аж на самопосвяту віддати життя, то чому не стаєте членом робітничих орґанізацій? Такі питання, звичайно, ставлять хвальків в критичне положення й вони починаються викручуватися, як то кажуть, сіном. Чимало між робітниками є ще таких, що дійсности сидять по хатах та все знають й на все готові, але в закутках, щоб ніхто їх не бачив, як вони "обстоюють" робітничі справи.

Є ще такі робітники, що стоять членами робітничих орґанізацій, але чого вони в тих орґанізаціях, то й самі цего не знають.

От возьмім хоч би й робітничі кооперативи, які виростають зараз. Такі робітники, що є членами в орґанізації, хочби й таких як робітнича кооператива, а не дбають про розвиток й добро цеї кооперативи, то їх зовсім не можна вважати за членів.

Вони думають собі, що коли вони мають уділ в кооперативі, то це вже великий поступок для них й вони дійсно такими себе представляють популярними.

Але я скажу, що бути членом кооперативи, а купувати потрібні товари в приватного бизнесмена, (як це деякі члени роблять), значить, гальмувати розвиток своєї орґанізації.

Такі члени, не є тим елементом, що дбають о розвиток кооперативного робітничого руху, а, навпаки, вони стають гальмою на шляху розвитку цьої економічної орґанізації.

Свідомий робітник, коли він і не є членом такої орґанізації, то він не піде до приватного торговця тоді, коли є в даній місцевости така кооператива.

Бо вони знають, що значить піддержувати приватних бизнесовців.

Ці бизнесовці посилають своїх дітей до ріжних капіталістичних орґанізацій, як: кадети, ґірл ґайдс, де муштрують ся у військових вправах і коли-б робітники вийшли на страйк, оті діти бизнесовців підуть перші стріляти в цих самих робітників і їхніх дітей, що підтримували їхні підприємства. Коли-б кожний робітник й робітниця над цим добре застановилися, певно, що не підтримували б приватних підприємців тоді, коли вони є членами робітничої кооперативи.

А цего є, й то дуже багато між робітниками. Наприклад не один вважає себе свідомим, а як показати себе у ділах, буває не так, як на словах.

Таке розуміння справи є дуже мильне, й ми, замість того, щоб говорити, що вже все знаємо, повинні краще читати й розуміти нашу робітничу пресу й літературу, бо це одинокий вихід з нашого бездонного лиха.

Член Кооп.

КОНЦЕРТ ВИПАВ ВДАЛО.

Брендон, Ман.

Дня 4. травня відбувся в Укр. Роб. Домі в Брендон перший концерт від часу, коли в нас заснована відділ ТУРФДім. Концерт устроєно спільними силами молодших і старших. Публика зацікавилася тим підприємством і заповнила в той вечір салю по береги.

В дійсности, підприємство було таки цікаве. Деклямації, т-ка А. Лизун і т. І. Кухарський, виголосили дві повчаючі деклямації, англійську "Орфенайз" і українську "Другі Юди", танцюристки, т-ки О. Сбородинська, А. Повшак, А. Проконишин і С. Лизун, виконали під проводом т. Г. Семчука пару українських народних танків, а т. Проданюк виголосив цікаву промовучу тему лиця.

Того вечера виступала також запрошена молоденька акробатка Б. Сайєк. Вона виконувала трудні акробатичні вправи дуже вміло, також виконала один соло-танок і тим мистецьким виступом здобула собі в публики загальне признання.

Таким робом наш перший концерт випав досить успішно, а наші орґанізації здобули собі симпатиї в публики, що відвідує наші підприємства.

П. О.

ПРАЩАЛИ ТОВАРИША В ДАЛЕКУ ДОРОГУ.

Тіммінс, Онт.

Дня 27 квітня ми пращали тов. В. Бачинського, котрий зістав знищений на здоровлю в цій країні добробуту й мусів покидати її та їхати до краю.

Пращальний концерт встроїли всі наші відділи в 3 год. по полудні. Концерт відкрив голова Гр. Рубанець і пояснив присутним, що знагоди виїзду Т. Бачинського ми зійшлися, щоб попращати і подякувати т. Бачинському за його щиру і невтомну працю для розвитку і добра робітничого руху.

Опісля мандолінова орхестра відіграла "Інтернаціонал" і ще кілька музичних творів. Дальше виступив з пращальною промовою т. Гр. Смук. Він вкоротці попращав т. Бачинського і переповів присутним працю, яку зложив згаданий товариш у наших орґанізаціях. Дальше виступила з промовою Р. Зарчіна від старшого підвідділу С. М. і зі сльозами в очах пращала т. Бачинського та дякувала йому за його труд для їхньої молодої орґанізації. Прикінці своєї промови молода бесідниця побажала товаришові якнайліпшого успіху в його дальшому життю та щасливого побачення своїх дітей, яких він не бачив близько двацять літ. Вкінці заговорив самий тов. Бачинський, розповів свою історію в боротьбі за життя й закликав присутних товаришів і товаришок, щоб енерґійно бралися до праці в орґанізаціях і боролися проти сьогоднішного гнету аж до повної побіди.

Робкор.

ЧИ ВИ ВОРОГ СВОЇМ ПРИЯТЕЛЯМ?

Коли ні, то чому не постараєтеся, аби всі ваші приятелі читали "Укр. Роб. Вісти"? Ви зробите їм приятельську прислугу, як зробите їх передплатниками "Укр. Роб. Вістей".